

PEARL JAM PÅ KOOL KAT

Med jämna mellanrum utnämns vissa platser till musikens Mecka. Nu ska alla plötsligt vallfärda till Seattle:

— Folk kommer hit i förhoppning om att möta någon sorts magisk atmosfär, säger Jeff Ament - basisten med stor förkärlek för udda huvudbonader av alla slag. (Dagens modell: regnbågsfärgad kangurukeps)

Lite surt skulle någon kanske säga att ett medelmåttigt replokalsband kan bli superinne om MTV har lust. Men vi borde vara glada. Äntligen hör man något LEVANDE när rockmusiken riskerade att damma igen

bland stjärtvickande blondiner och "gitarrvirtuoser".

Folk var så tända på Pearl Jam att de fick stå och jamma när låtarna tagit slut.

— Det här var den roligaste klubbspelningen vi gjort i Europa! sa de efteråt.

Deras musik är egentligen inte så märkvärdig. Pearl Jam spelar en gitarrdominerad rock som kryddats med lite funk-mangel och 70-tal. Antingen gillar man sångaren, eller så tar han sig helt obegriplig. Det är skrämigt, slamrigt och skulle bäst liknas vid en trafikstockning i Bangladesh. Det brukar alltså inte vara vad jag spenderar studielånet på. Men de lyck-

ades bygga upp en oerhört intim stämning mellan band och publik. Efter giget satt de och pratade med folk för att höra vad de tyckte. Man slås av vilken avslappnad stil de har, både privat och på scenen. Eddie Veder la ut sina texter med stor inlevelse, som om han ville säga varje ord på guldväg innan de fick komma ut i micken. Då och då lät han sig bäras bort på publikens händer.

För en gångs skull slapp man alla inrutade rocklicheér och avtändande mellansnacksfraser. Vi smittades av deras enorma spelglädje. Det var VÄLDIGT länge sedan jag var på så bra humör under en rockkonsert.

Nicole O'Neill